

Ha elmeséled ezt valaha, a lift hangjával fogod kezdeni. Pedig az igazat megvallva sem baljósabb ez a mostani surrogás-kattogás, mint bármikor korábban, legfeljebb hangosabb, de az is csak attól, hogy a résnyre nyitott lakásajtóból hallgatod, egészen közelről, a küszöb mögül. A lift megáll. Kidugod a fejed. „Helló-ó...” És még ekkor sem önt el a rémület: a várva várt fantomalak elfedi előled azt a másikat, a valódit. „Bocsi, amiért nem szoltam bele a kaputelefonba... Csoki. Engem mindenki így szólít.” Lenézel a feléd nyújtott kézre — és mintha a belső, a gyomrod kezdene lúdbőrözni ebben a pillanatban. „Bejöhettek?” Vékony kis kézfej, a gyűrűk egész ujjperceket takarnak ki belőle. „Beengedsz?” Hátralépsz egyet, erre „Csoki” még közelebb jön, egészen a lábtörlőig. „Bocsánat, de... kit keres?” „Én téged, ez biztos, te viszont... Te nem engem vártál?” Mímelt ijedtséggel a karórájára pillant. „Hét óra egy... Lehet, hogy te igazából... te egy lányt vártál?”

„Akkor hét óra nulla nulla — dörmögted mély torokhangon. — Herczog van kiírva, ott kell csöngetni. Cé-zé. Hatodik emelet. Lift van.” Tüélesen magad elé tudtad képzelni Tina festett körmű kezét és benne a golyóstollat. „Oké...” A z betű a c fölé kerül, középen áthúzva. „És ne késs, azt nem szeretem.”

„A Tinát bezzeg simán beengednéd, mi? Még puszt is kapna. Te is mindig kapsz tőle, át is ölel...” „Nem tudom, miről beszél” — motyogod nyafogósan elvékonyuló hangon. „Ne-em? Ó, de kár...” Csoki homlokráncolva csóválja a fejét, de közben ott vibrál a gúny a szája körül. Fiatalabb nálad, úgy huszonöt lehet. „Hát, pedig én... Tina. Té, í, en, a... Nem ismered?”

„Tina — nem ez az igazi neved, ugye?” A lány elbiggyeszette húsos ajkát, pislogott egyet, és már dobta is vissza a labdát: „Mert téged meg valóban Grófnak hívnak, mi?” Az ötödik alkalommal történt, a franciaágyon.

A NŐT SOHA NEM HÍVJUK MAGUNKOZ, MINDIG MI MEGYÜNK HOZZÁ. Alapszabály.

„Tévedtem.” Csoki megadó kézmozdulatára egy karkötő is elővillant. „Már itt se vagyok. Bocsi.” „Kérem.” „Biztos... elnéztem valamit. Pedig a hátszám stimmel... Hatodik emelet... Félrenyomtam lent a gombot? Meg is kérdezem a szomszédokat, melyik rendelt nőt magának. Hm? Vagy kérdezzem meg aaa... közös képviselőt? Vagy várjam meg lent, amíg hazaér a feleséged?” „Nézze...” „Vagy beengedsz. Ez az egy lehetőség van még. Beengedsz?” Van, amit muszáj volna kihagynod a történetből, annyira valószerűtlen volna. Csoki halálfejes övcsatja például, vagy a szürke-fekete Adidas edzőcipő ott az ajtófélfánál, ahogy gyakorlott helyezkedéssel elállja a rácsukodás útját. „Nincs feleségem.” Lehajtott fejjel mondd, mintha a cipőhöz beszélnél. „És szomszédod? Az van?” Felnézel. Jobbra a hármásban alighanem tévénnek, Tüzesné meg épp akkor fordult ki a kapun a kutyájával, amikor telefonáltál, láttad őket a fülkéből. „Miért kell bejönni?” — kérded fátyolos hangon. „Hogy miért?” Csoki félrefordul egy pillanatra, szív egyet hosszú, csontos orrán. „Csak úgy. Körülnézni. Kíváncsi vagyok, hová hívtad a Tinát. Te annyiszor jártál már minálunk, igazán tartozol ennyivel...”

Kazinczy és Király utca sarok, harmadik emelet. Egyenként ismered a lépcsőházi növényeket, a névtáblát, bármikor orrodra idézed a mandulás tusfürdő illatát. Az egyik lakó kedvesen rád köszönt a múltkor. Az első emeleti korlátnál szokott cigaretázgatni. Egyszer talán meg is kínál. „Lassan olyan lesz, mintha nem otthonról jönnék ide, hanem ide járnék haza. Fura.” Ezt ma mondtad épp Tinának, miözben élére hajtottad a nadrágodat, és gondosan ráterítetted a kanapé karfájára, ahová mindig.

„Szóval... érdekelt, hol laksz, meg még... ezt hoztam vissza neked.” Nyújtod a kezed, de a tálcaként elé tartott tenyér öklöbe zárul, olyan gyorsan, hogy egy legyet is elkapna talán. „C-c-c...” Csoki még szélesebbre húzza arcán a diadalmas vigyort. Szemét düllesztve a hátad mögé mutat: „Majd bent. Ott megkaphatod.” Lepillantasz még egyszer a cipőjére, aztán megadó sóhajjal kitérod előtte az ajtót. „Hm? Most mi a baj?” „Baj? Nem is tudom...” Ahelyett, hogy belépett volna, visszahúzta a lábát. „Elbizonytalanodtam kicsit. Az előbb azt mondtad, nem ismered Tinát... Mi van, ha ez tényleg nem a tiéd? Ez egy nagyon drága kis kütyü, honnan tudjam, hogy...” „Na, jöjjön már...” „Igen, de... Be kéne bizonyítanod, hogy a tiéd.” És persze pont ekkor hívják le újra a liftet. Kattan egy nagyot, ahogy máskor is kattan ilyenkor, és te majdnem térdre csuklasz az ijedtségtől. „Mondjuk... Találós kérdés: hogy szólítja a Tina a melleit? Hm? Cici? Duda? Ezt tudnod kell róla, ennyi sok vendégeskedés után...”

„Fura, hogy alig tudunk egymásról valamit. Semmit se, egész konkrétan.” Ez a hetedik alkalommal hangzott el. Tina lehámozta magáról a melltartót, és föléd ereszkedett. „Szerintem minden fontosat tudunk a másikról. A testünk legalábbis tudja. A te fütyikéd meg az én didusaim... ők jól ismerik egymást.”

Becsukod az ajtót. Kétszer is már-már bekattintod a zárat, de végül egyszer sem teszed. Mire megfordulsz, Csoki már az étkezőasztal mellett áll, két keze a csípőjén. Nagy rá a zakó, egészen csenevésznek tűnik benne. „Gavalléros, nem mondom... Ekkora teríték két személyre...” Felcsippent egy cakkosra formázott paradicsomot, bekapja. „Hogyan talált ide, követett, vagy mi?” Harciasra sikerült végre a kérdés, de Csokiról leperog ez is: „Pedig nem is mobilról hívtál, ugye? Hááát... Megvannak a módszereim... Ha elfogadsz egy tanácsot, pajtika: mindig vedd ki a kártyát a telefonból, ha le akarsz kerülni a térképről. Cellainformáció.”

Bumm. A következő alapszabály.

Tavaly ősszel kezdted lányokhoz járni, és eddig soha nem történt baj. Igaz, egyikhez sem mentél egynél többször. Aztán ráakadtál Tinára. Március tizenhetedikén. Rögtön tudtad, hogy minden megváltozott. Csak bámultál rá a búcsúpuszi után, aztán már a Király utcából küldtél egy piros szívcecskét a mobiljára.

„Mit szeretnél amúgy tudni rólam?” „Hm? Nem tudom. Mindent.” Kéjes macskanyújtózás, vakarózás. „Jó. Kezdem. Nyolcvankilenc április huszonhét, bika. Kedvenc országom Málta, virágom a róza, kedvenc énekesem Sting...” „Ezt speciál tudom, az utóbbit. És a Police is, vagy csak...?” „Ért a tantrikus

↳ Czéh Zoltán

Magyar hang

szexhez is, azt tudtad?” „Kicsoda, Sting?” „Olvastam valahol, de benne van a zenéjében is, abszolút. Kiérezni. Én érzem legalább-is.” Itt elakadtál a kérdezéssel. A felvételen az óraketyegés hallatszlik csak: lehetne a szívdobogásod is.

Lehalkítod, aztán inkább ki is kapcsolod a Desert Rose-t a hifiben. Tinának tetszett volna. Csoki bezzeg oda se hederít: előrehajolva szagolgatja a felvágottakat. Az inge alól kiszabadult hosszú bőrnnyaklác nekikoccan a tányérnak. „Tina elolvadna, ha látná. Ennyi cucc... Aszpi, minden... Te raktad össze? Vagy hoztad? Nem lehetett olcsó...” Most már te is csipőre teszed a kezed. „Visszaadná akkor azt a diktafont? Arról volt szó...” „Tegezzél vissza nyugodtan, szerintem te vagy az idősebb...”

Nemrég töltötted be a harmincötöt. Nem szoktál foglalkozni a koroddal, a múltkor mégis azon kaptad magad, hogy letagadtál két évet egy filmstúdiós portfólió-önéletrajzban.

„Harmincöt? Tök jó.” „A legszebb kor, mi?” „Szerintem mindegyik lehet a legszebb, csak rajtunk áll.” Tinának bezzeg bevallottad mind a harmincötöt. Sőt: a születésnapodon mentél el hozzá, megünnepeltetni magad. Ez volt a nyolcadik alkalom. „Isten éltesse, szerelmem!” Talált egy szelet pizzát a hűtőben, ráállított a közepére egy teamécsest, kidíszítette körben majonéznel... „Torta!” „Gyereket akarok tőled” — mondtad neki, és gyorsan elnevetted magad.

Sokat nevettek. Azt hitted először, abból is valami vicc kerekedik ki majd, amikor ma délelőtt rárontottál zuhanyzás közben. „Rohadék! Takarodj innen!” Egészen megcsúnyult a haragtól, mintha nem is ő lett volna. „Tízíg számolok, ennyi idő van eltűnni. De örökre, baszd meg!” „Jaj, ne, figyelj...” „Egy...” „Tina, én csak...” „Kettő...” Ötnél visszarohant a hálóba, aztán már nem is számolt tovább. Telefonált. „Gyere azonnal. Igen! Most, azonnal!”

„Miért? — kérdi Csoki kiegyenesedve, teli szájjal. — Miért csináltad a Tináról a felvételeket? A hangjára élvezel, vagy hogy?” „Nem...” „Vagy eladásra kellett? Fel akartad nyomni a netre?” „Dehogyan. Nem. Különben is: csak a beszélgetést vettem fel. Nyilván belehallgattál. Csak az van rajta. Nagyon jókat beszélgettünk Tinával, mindenféletről. Nagyon jó fej volt mindig, és teljesen őszinte, vagy legalábbis annak tűnt nekem...” Csoki megint úgy tesz, mintha nem figyelne: a vitrint bámulja. „Mik ezek? Kövek?” „Közetek, igen — feleled —, mindenféle ritkaság. A munkámhoz kellene.”

SOHA NE MONDJUNK IGAZAT MAGUNKRÓL. Alapszabály.

Voltál már bróker, voltál formatervező, de reklámgrafikus és katona is már. Minden alkalommal más. Ugyanígy váltogattad a keresztneveket is, a beszédstílust, mindent: újraformáltad az egész figurát. Szórazokoztatóbb volt ez néha, mint az ágyba bújás. Az egyik lány, miután belsőépítésként mutatkoztál be neki, komolyan kikérte a véleményed a lakásról, és a végén még árengedményt is adott. Tinánál azzal kezdted, hogy légiirányító vagy Ferihegyen.

„Szóval geológus vagy.” Csoki odaballag a vitrinhez, kitarja az üvegajtót. „Igazi láva — magyarázod neki a háta mögül —, csak hát persze kihűlt állapotában. A másik meg grafit ott mellette, Közép-Afrikából. Ilyenből van a ceruza belseje.” Megemelgeti mindkettőt, mintha nem tudná eldönteni, melyik a nehezebb. „Aha... És gondolod, hogy én... hogy én ezt elhiszem neked?” Megfordul. Keskeny csíkká húzza össze a szemét. „Én...” „Nagy szart vagy te geológus! Hazudsz! El akarod venni tőlem a Tinát! Hogy a tiéd legyen! Hogy futtathasd!”

A múltkor egy koldus az utcán rád szegezett egy pisztolyt. Nem komolyan csinálta persze, a két ujjá volt csak a cső, de így is jéggé dermesztett vele. „Bumm!” — kiáltotta, fúj egyet a képzeltbeli csőbe, aztán kacagott egy nagyot az arckifejezéseden. Meg sem tudtál moccanni. Mint a beégés a színpadon.

„Na mi van?! Eltaláltam? Mondjál valamit, geci... Vagy nyomozó vagy, azért hallgatod le az embereket? Vagy valami szaros újságíró? Szólalj már meg!” „Oké, jó, hazudtam, de... nem vagyok strici, vagy ilyesmi, és nem nyomozok. Igazából én színész vagyok, ez a munkám. Igen.” Csoki tűnődve oldalra dönti a fejét, aztán hirtelen, lendületből elneveti magát. „Színész? Te?” Végigmér, tetőtől talpig, mintha most érkezett volna. „Még sosem láttam sehohol az arcodat.” „A hangomat viszont hallhatod, sokszor... A legtöbbször szinkronizálok. Mindenféletről. Sorozatokat, főzős műsort...” „És ezek a köbigyók?” „Földrajz szakra jártam, onnan vannak. Le is diplomáztam, de pont az utolsó évben kerestek hangalámondót egy vulkános dokumentumfilmhez. Megcsináltam, jó lett, adtak másik munkát, hívtak egy harmadikhoz... És ott ragadtam. Azt mondják, karakteres hangom van.” Csoki bólint egyet. Ez most valódi elismerés-félelnek tűnik, háromszögletű rókaarcán nyoma sincs gúnynak. „Pornót is szinkronizáltál már?”

„Szóval szinkronizálsz. Akkor most már ezt is tudom. És semmi Ferihegy meg repülők.” „Semmi.” Tina ujjai bizsergető futamokat zongoráztak végig a lapockádon. „Hát én nem tudok ilyen izgalmasan újat mesélni cserébe... Én továbbra is csak egy kurva vagyok.” „Jaj, ne... Ne mondd ezt.” „Miért, mit monddjak? Nem azért fekszel itt alattam?” Megpróbáltál hátrafordulni és a szemébe nézni. „Te több vagy, sokkal több. Te igazából egy gésa vagy.” „Na persze, igen... Ezt mondtam én is, csak én nem japánul.”

A tizedik alkalomra összeraktál neki egy ajándék DVD-t. „Kitalálhatom? Te vagy rajta, ugye? A hangoddal.” Három filmet írtál ki rá, köztük a *Szívhangokat*, a legjobbat. Kétszer szerepelsz benne, elváltoztatott hangon. „Erre nagyon büszke vagyok. Különkülön is érdekes személyiségek, de így együtt aztán meg...” „Hát pedig a sajátod sem rossz. Annál egész biztosan jobb, mint amit gondolsz róla.” Szó szerint ezt mondta, megjegyezted. Ott állt előtted bordó harisnyakötőben, kezében a még meg sem nézett filmjeiddel, és többet tudott rólad, mint bárki az elmúlt harmincöt évben. „Na mi van, tényleg akarod azt a gyereket?”

„Nagy a hasam — panaszkodtál neki két hete. — Pedig nem eszem sokat, és mégis... Nézd meg. Mintha övtáskát hor-

danék a póló alatt.” „Nekem kifejezetten tetszik.” „Na neee...” „Az én didusaim sem olyanok, mint a magazinokban. A combom se. Semmi. Mégis szeretem őket. Szeretem az emberi testet. Nincs köztük tökéletes, nem is lehet, csakis változatok vannak.” Bólintottál. Szerintem a tied a tökéletes — ezt kellett volna mondanod, de lekésted a megfelelő pillanatot. Hazafelé menet elhatároztad, hogy legközelebb virágot viszel neki.

„Voltam már két figura is ugyanabban a filmben — meséled Csokinak. — Napokig készültem rá. Az alakokat mindig nagyon ki szoktam találni, de itt még egymáshoz képest is kellett... Egy-egy apró ritmusváltás, egy pici orrhang... Nehezebb, mintha én magam lennék ott a filmben, az arcommal.” „Aha...”

„Én nem csak a hangomat adom oda annak az ismeretlen színésznek. Nem. A lelkeket is.” És itt a mellédhez szorítottad a tenyered, kitárt ujjakkal, és aprókat bólingattál hozzá. A hangmérnök a fejét csóválta, de mosolyogott közben, és visszatekerte az elejére a jelentet.

„Na és hát... ehhez kell nekem ez a diktafon-dolog. Gyűjtöm a hangokat. Felveszek mindenféletről, beszélgetéseket, sírást-nevetést, mindent, aztán otthon újrhallgatom, válogatok, csoportosítok... és mikor ott állok bent a stúdióban...” Nyilván jócskán megszépítené a történeteket, ha úgy mesélné el, hogy most hirtelen megragadod a zakója hajtókájánál ezt a rémes betolakodót, vagy hogy legalább egy éleset kiáltasz rá tiltakozásul. Hogy tiltakozol. A valóságban megint gyáva vagy: egyszerűen elhallgatsz és végignézed, ahogy Csoki felemeli a jobb kezét, kinyújtja az asztal fölé, aztán oda sem pillantva a saláták közé ejti a futball-labda méretű graffitömböt. „Bumm — mondja aztán ártatlan arccal, halkán. — Ez van, ha felbosszantanak. És mindig felbosszant, ha át akarnak baszni.” A vörösbőr foltjai mohón szétterjednek, egymásba olvadnak, egyetlen nagy nyolcassá összeállva. Pislogsz kettőt-hármat, de azonnal újra könnybe lábad a szemed. „Én tényleg színész vagyok... Meg tudom mutatni DVD-n... A Tina nekem...” „Nesze.” Pofonra számítsz, de egészen más történik. Csoki újra eléd tartja a tenyerét: a könnyeiden keresztül egészen torz, lapátszerű most. „Ez... ezt visszaadod akkor? Elvehetem?” Nem felel. Óvatosan előrelépsz és kinyújtod a kezéd a diktafonodért. Csoki hagyja. „Köszönöm.”

Mint egy ócska filmvígjátékban a tetten ért szerető, úgy menekültél onnan. A hajad kócos, a hátad nyirkos, az inged félre-gombolva, de ez még mind semmi: nem találtad sehohol a cipődet. Tina utánad hajította mindkettőt, és ahogy félrehajoltál, leestek a korláton túli kútszerű mélységbe. Lehetetlen volt megkeresni. Jól megbámultak az utcán, mutogattak, és meg is érdemelted, hogy nevenség tárgya legyél. De te nem az öltözéked miatt szégyellted akkor magad. Úgy érezted, akár meztelenül is végigsétálnál a Király utcán, csak visszafordíthatod az időt.

„Ha két perccel később rohansz el ma délelőtt, belém ütközöl a lépcsőházban. Két percen múlt az életed.” „Ó.” Lassú mozdulattal zsebre dugod a diktafont. Csoki elmosolyodik, ezúttal féloldalasan, fáradtan. „Majdnem lehúzza a végén a Tina, úgy csavartam ki a kezéből.” „Haragszik rám, ugye?” „Csodálkozol?”

„Hát... nem. Nem. Visszaéltem a bizalmával, tény.” „Na ja. Ő viszont beletúrt a cuccodba. Azt se nagyon illik, nem igaz?” „Hát... nem.” Megvakarja körmével az álla hegyét. „Nem a mobilod buktatott amúgy le. Kitalárod? Volt egy boríték a nadrágzsebedben, egy számlalével, onnan tudtuk a nevedet meg a címedet. De nem is ez a lényeg...”

NEM TARTUNK MAGUNKNÁL SEMMILYEN HIVATALOS IRATOT. A TELEFONT MINDIG KIKAPCSOLVA TARTJUK ODABENT.

Lehorgaszta fejét, aztán hirtelen megint a szemedbe néz: „A Tina kíváncsi volt rá, ki is vagy igazából. Ezért kutatgatott. Tudni akarta, ki az, aki ennyiszor visszamegy hozzá, aki rózsát visz neki...”

„Rózsa? Nekem? Édes vagy... De nehogy azt merd mondani, hogy virágot a virágnak...” Megkérdezted tőle, mit csinál majd a csokorral, miután elmentél. „Kidobod? Őszintén? Kitalálsz valami mesét a barátod előtt?” „Én sose hazudok — felelte. — Bevallom, hogy a szerelmentől van.” Kivárt egy ütemet, aztán elnevette magát.

Csoki visszacsúsztatja a polcra a lávadarabot, behajtja a vitrin ajtaját. „Azért jöttem ide eredetileg, hogy visszaszerezem magamnak a Tinát, vagy ha nem megy, eladom neked. Helyzettől függően.” „Eladni? Rendesen, pénzért?” „De most már egyiket sem akarom. Ezért kaptad vissza a poloskádat. És most megkapod a Tinát is, ugyanígy. Ingyen. Csak ki kell nyújtaniod a kezéd.”

Ha ezt elmeséled, Laura ugyanúgy tátja majd a száját, ahogy te tátod most. „Megkapod a Tinát is, ugyanígy. Ingyen. Csak ki kell nyújtaniod a kezéd.” Semmit sem kell változtatnod Csoki szavain.

„Fantasztikus egy lány. Az ő ötlete volt a marokkói lámpa meg a sok füstölő, meg a nagy puha paplan is, ami alá be lehet bújni. Érezte, hogy ettől bekattannak majd a pasik. Ilyesmit máshol nem kapnak. Mi, pajtika? Mert Tina odafigyel a vendégre. Még a tusfürdőt is személyre szabva készíti ki a kád szélére. Sosem nézi az órát, nála nem szól a háttérben valami hülye rádió...” „Inkább Sting...” „...és nem időhúzásból beszélget, hanem őszintén, mint ember az emberrel.” Szégyenlősen megvakarod a homlokod. „Én... tényleg nem akartam becsapni őt, vagy ilyesmi, sőt, pont hogy... Annyira rövid az a fél óra, így viszont újra tudtam hallgatni a szavait. Újraéltem a Tinával töltött időt.” „Hát erről beszéllek, igen — bólogat Csoki. — Te szerelmes vagy a Tinába.”

Igazat mondtál, nincs feleséged. Már nincs. Három éve utazott ki Amerikába, két éve váltatok el. Eredetileg három hónapra ment volna csak, ösztöndíjjal, de aztán kint ragadt. Levélben szakított, fel sem hívott, és nem is találkozott azóta. Philadelphia közelében lakik. Kertváros, könnyűszerkezetű ház, kocsihajtó. Gyerekekre vigyáz, közben színészetet tanul, és játszik is már alternatív társulatban. És boldog. Van ott egy Jason nevű dramaturg, vele él abban a házban. Feketének szoktad képzelni ezt a Jassont, nagy, villogó szemekkel, puha macskamozdulatokkal.

„Szerelmem...” Tina már a legelső alkalommal így búcsúzott tőled. Mindenki mástól is ugyanígy köszön el nyilván, és mégis...

„Maradhatsz még kicsit. Hatra jön a következő vendég.” Ez a negyedik alkalommal volt. „Hatkor bejön valaki más? És ugyanitt hever majd, mellette? Megölöm. Aztán feleségül veslek.” „Mivel ugye...” „Hát igen, igen. Gyereket akarok tőled.”

Sokat nevettek, Tina mellett mindig viccesnek érezted magad. „Passzol a humorunk.” „Megnevettetni egymást majd nem olyan, mint egy jó szex. Nem?” „Hát... megkönnyítené néhanap a dolgom... Pár poén után nyújtanám a markom: oké, vége van, pajtika, ötezer...”

„Fantasztikus lány — ismétli Csoki elmerengve. — Abszolút megértelek. Engem is levett a lábamról. Taxizgattam annak idején, főleg az éjszakában... nem mesélte a Tina? Egy bordó Lanciám volt akkoriban, azzal fuvaroztam őt ide-oda. Kis beszélgetések közben, mosolygás, borraival... ennyi. Aztán egyszer ott maradt a hátsó ülésen a fülbevalója. Az egyik. Azzal aludtam egy darabig, beraktam a párnám alá.” Végignyalja csukott ajka mögött a fogait. „Álmodsz róla te is biztos. Fogadjunk. Valld be nyugodtan...” Toppantasz egyet, félrefordulsz, de végül nem bírod megállni mosolygás nélkül. „Én a nyakáért örülök meg, a nyaka illatáért. Te hogy vagy ezzel?” Ránézel Csokira, bólintasz. Ott érzed a szádban a lány csókját, azt a fúrge, enyhén dohányízű nyelvet. „A háta is nagyon gyönyörű” — mondod. Csoki nyakán megfeszülnek az inak, ahogy elfintorodik: „A háta-a?” Ezen komolyan eltöpreng. „Nem is tudom...” „Meg a csípője is, meg a hasa, meg a vállalai... Az egész gyönyörű. Miatta kezdtem el fogyókúrázni. Nyolc kiló mínusz volt a terv.” Enyhén kidülleszted a melled, hátrahúzod a vállad. „Hülyeség, de... Méltó akartam lenni hozzá.” Csoki a hasadat nézi. „Az igazi neve egyébként Kata — mondja Halkan. — Nem Katalin... Kata, csak így röviden.” „Ó.” Most neked van szükséged némi gondolkodási időre. Kata, Kata...

„Tina — nem ez az igazi neved, ugye?” „Mert téged meg valóban Grófnak hívnak, mi?” „Jaj, nem azért, csak... szerintem nem elég jó név, nem passzol hozzád. Tina... Tina egy vörös hajú közönséges trampli. Legyél inkább... legyél Roxanne.” „Na. Hát ezt se mondta még nekem senki...” „Nem tetszik?” „Neked tetszene? Szólíts úgy, ha akarsz. Megengedem, drága grófom...” És pukedlizett, és a kezét nyújtotta, meztelenül, az előszobában, egy fürdőlepedővel a kezében.

„Fürödtetek már együtt? — kérdi Csoki hetykén, hüvelykujjait az öve mögé, a halálfejes csat két oldalára tűzve. — A világ legjobb dolga, nagyon ajánlom. Innentől naponta gyakorolhatod majd.” „Már hogy...” „Akarod a Tinát, vagy nem akarod? Itt a soha vissza nem térő alkalom. Na?” Tükör nélkül is pontosan tudod, milyen bárgyú most az arcod. „Most én... mit mondjak én erre?” „Például mondd azt, hogy igen, és akkor a tiéd a nő.” „De nem, ez nem így működik, ez... Legalább hívjuk fel...” „De, de, ez kurvára így működik. Mondjál igent, és Tina egy fél óra múlva itt van nálad, két bőrrönddel. Hm? Itt ül majd ezen

a széken. Koccinthatok. Maradt még annyi a borból, nem? Ha nem, akkor főz neked egy teát. Isteni teákat főz, és tud csinálni jeges kávé is. Mást mondjuk nem nagyon... Mosogatni se, vagy takarítani, ilyesmi... Viszont elsülsz tőle, amikor táncol. Vidd el ide-oda, minél sűrűbben. Olyankor kiengedi a gőzt. Apró csecsebecsék, parfüm, édes Martini, ez-az... A ruhákat leginkább egy hastáncosokra szakosodott helyen veszi. Majd megmutatja.” Alig tudod levenni a szemed az üres székéről. „Figyelj...” „Ő lesz a te hercegnőd. És a világ legédesebb kismamája. Csak ki kell húznotok azt a pár hónapot pénzügyileg. Hogy is keresel te ezzel a színésztellel?”

Hónapokig nem mondtad el az ismerőseidnek, hogy Laura elhagyott. „Meghosszabbították az ösztöndíját...” „Itthon van, de most nem ér rá...” Hazudtál nekik, ők pedig úgy tettek, mintha hinnének neked. Nyilván sajnáltak. Ahogy Laura is: nemcsak megengedte, egyenesen kérte, hogy levelezésben maradjatok. Jasonnek vajon megmutatja, miket írsz neki? Még most is üresen hagyod az ágy baloldalát, és rendben lehajtod mindig a vécéülökét.

„Te passzolsz a Tinához, érzem, inkább, mint amennyire én passzoltam. Te biztos jobban viseled majd a féltékenységet is. Az durva tud lenni. Megcsókolod a száját, és közben tudod, amit tudsz... Hogy mit művel vele napközben... Az durva. Valamennyire meg lehet szokni, muszáj megszokni, de teljesen sose. Nekem legalábbis nem sikerült.” Újabb mosolyfajta következik, az önsajnálattal száraz, fájdalmas grimasza. „Ez van.”

Egyszer Tinával is beszélgettetek már erről, a kilencedik alkalommal. Szó szerint emlékszel erre is: „Igen, persze, a barátommal is együtt vagyok, meg a vendégekkel is, de nem ugyanúgy. Másképp. Mikor vele vagyok, átkapcsolok a fejemben, mint a tévénél egy másik adóra. Tikk: ez most a szerelem. Máskor meg tikk: ez munka.” A felvételen itt gitárhang cincog pár másodpercig, aztán újra Tina következik: „Na? Kérdezd csak meg, bátran... Kérdezd meg, mennyiért kapcsolnék át nálad is. Hm?” „Jaj, nem merem...”

„Na gyere, baszod, ne vacakoljunk.” Csoki megpropogtattja ökölbe szorított kezét. „Add ide a mobilodat. Gyere. Figyelj, nem szólok többször... Na.” Megforgatja ujjai közt a fekete Sonyt. Fura érzés így látni a telefonodat. „Ötig számolok. Ha öt után igent mondasz, akkor felhívom neked Tinát és elbúcsúozom tőle. Fordított esetben kitérőlközöm a számat a telefonkönyvedből. És a híváslistádról is. Kitérőlközöm őt az életedből. Ez a szabály. Oké így?” Bólintasz. Ő is bólint egyet. „Kérdezd csak meg nyugodtan, mi lesz, ha megszeged a szabályt. Ez is része a megállapodásnak...” „Mi lesz akkor?” Kivár egy kicsit, előkérési a létező legsötétebb tekintetét. „Akkor megöllek, az lesz. Jól hallottad.”

Hetente váltotok levelet Laurával. Ő vasárnap ír, te szerdán, ebben egyeztetek meg. Utána kéne számolnod: valahol a századik oda-vissza táján tarthatok. Életképek a tengerentúlról, fullasztó adomázgatás a színészetéről, honvágylégiák, filmajánlók, receptek, no meg — végső esetben — vigaszként egy-egy zen

jellegű életbölcseesség: ebből állnak Laura levelei. A tieid rövidebbek és egyszerűbbek, és semmi más céljuk nincs, mint életben tartani a lelki-furdalást és kiprovokálni egy újabb „végső esetet”. Ma menni fog. Ma szerda van.

Jack Nicholson írt efféle álmokról a könyvében: mintha belöktek volna egy forgatásra, ahol te egyedül nem tudod a szöveget, még a történetet sem ismered. „...három, kettő, egy... zéró.” A hosszú ujjak egyenként begömbölyölnék. Az ököl lehasnyatlik. „Oké, pajtika. Megegyeztünk. A hallgatás: nem.” Csoki gyakorlott mozdulattal nyomkodni kezdi a telefonodat. „Na. Mi a szar ez? Nincs is benne?” „Roxanne néven fut.” „Hogy... micsoda? Rrr... Rácz, Regina... Tényleg. Ez a Tina száma. Az ő száma... volt. Így.” A Sony pörögve az asztal közepére zuhan, a kenyeres kosár mellé. Az élén áll meg. „És akkor megegyesz, nehogy elfelejtsd: ha keresni próbálsz őt, ha felhívod vagy ha odajössz hozzánk, levágom a fejed. Hm?” Hosszúka, görbe üvegdarab csillog Csoki kezében. A salátástál pereme, az előbb törte le onnan az a kódarab. Egy bumeráng, mindkét végén tűhegyesre csiszolva. „Levágom a fejed és beleszarok a torkodba. Értve vagyok? Igen?” „Igen.” „Hogy? Nem hallom.” Igen, igen...” „Hangosabban! Még! Még! Azt akarom, hogy a szomszédaid is mind hallják!”

ÉLNI ANNYI, MINT VESZTES HÁBORÚT VÍVNI
A HALÁLLAL. CSATÁKAT NYERHETSZ VISZONT,
AMENNYIT CSAK AKARSZ!

Ezt a végét fogd majd egészen rövidre. Bátran kihagyhatod, hogyan menetel kifelé ez a rémalak, peckesen, kifelé fordított lábfejekkel, jól tudva, hogy figyeled és hogy még így, hátulról sem leszel veszélyes rá. Laurát ez már nem érdekelné, mint ahogy az a jelenet sem, amikor Csoki összetalálkozik a Tüzesnével, aki tartja neki a liftajtót, olyan negédes mosollyal, amelyet te soha az életben nem kapsz majd tőle, ahogy a kutyája sem dörgölődött még ilyen önfeledten a nadrágodhoz. „Kezitszókolom...”

AMÍG NEM SZERETED MEG ÖNMAGAD, HIÁBA VÁROD, HOGY MÁSOK BELÉD SZERESSENEK. Laura dodonai válasza, miután először írtál neki hosszabban Tináról. Többször elolvastad azóta. Előbb Laura hangját képzelted hozzá, enyhe angol akcentussal, aztán kipróbáltad Tina füstös-rekedtes orgánumával is: mindkettő működött.

Bezárod az ajtó, fölül is, a láncnál. Visszasietsz az asztalhoz. Beírod újra a telefonodba Tina számát, fejből, ezúttal KATA néven. Mentés, OK. Megvan. Tárolva a memóriában. A képernyő némán elsötétül.

Végignézel a terítéken. „Aaa...” A grafitömb oldala fehérlik a majonézttól. A borfolt tovább terjeszkedett időközben. Tényleg sőt kellene rá szórni? Ez nem csak legenda? Egy gyors rendrakás sokat segíthetne most. Bekapsz egy kaszinótojáskat, kettéharapod, de mielőtt lenyelned, melléje tömsz egy félbehajtott sonkateker-cset is, meg két szelet paradicsomot. Aztán a tenyeredre terítesz egy szalvétát, és az egészset mind beleköpködöd. Hihetetlennek tűnik, hogy az a nagy kupacnyi étel mind a szádban volt még az előbb.

Zsebre dugod a telefont, és előhúzod alóla a mikrofonos MP3-at. Kikapcsolod, aztán újra be. A névtelen mappában egyetlen felvétel van csak. „Ó, a kurva anyád...” Ezt biztosan nem hallották odaát a szomszédban. „Rohadéki!” Csoki minden korábbi anyagot kitérte a memóriából. Nincs meg már, amikor az életkorokról beszélgették Tinával. Nincs meg, amikor a távvalóperedről mesélsz neki és az sem, amit ő mondott neked a filmjeidről. Eltűnt a sok kacagás, az ágynemű suhogása, meg ahogy az óramutató pontatlan metronómként kíséri a tenorszaxofont... Semmi sincs. Tina elveszett. Az egyetlen meglévő felvétel ez a mai. „Ha két perccel később rohansz el délelőtt, belém ütközöl a lépcsőházban. Két perccel múlt az életed.” „Vidd el ide-oda, minél sűrűbben. Apró csecsebecsék, parfüm, édes Martini, ez-az...” Megtörölgeted a diktafont az ujjaiddal, aztán az abrosz szélével is. Most már nincsenek rajta Csoki ujjnyomai. És Tinái sem.

„Olyanok vagyunk mi ketten, mint a fekete gyalog meg a fehér.” Ez a rész volt a kedvenced a *Szívhangokból*, a férfi meg a nő nagyjelene a tetőn. „Körülröttünk dúl a nagy öldöklés, mi meg itt farkasszemezzünk a tábla közepén, mozdulatlanul, tehetetlenül.” Tina nem emlékezett rá. Elismételted neki, még a kézmozdulatokat is hozzáadtad, de így sem. „Ez most ciki?”

Nekikészülsz egy fájdalmas, hosszú jalkiáltásnak — aztán csak kifújod a levegőt, némán. Lehunyod a szemed egy pillanatra, de hiába kutatsz magadban a gyász után. Fáradtság van meg némi éhség, más semmi.

Nem hívod fel Tinát, ma nem, és egy pár napig ez még biztosan így lesz. És Laurának sem írod meg Amerikába a soros élménybeszámolót. Majd. Elmosolyodsz: lehet, hogy éppen emiatt gondolkodnak majd mindketten rád! Mi ez a csönd? Mi lehet szegénnyel? Mit csinál most? Mi járhat vajon a fejében? Maguk elé képzelnek, még a hangodat is hallják talán.

Végignézel újra az asztalon. Még péntekre is marad egy hidegtálás reggelid meg vacsorád. Ebéd a stúdióban. Earlnek hívnak ezen a héten, te vagy a motoros banda legkövérébb tagja. Felmarkolod a cserépdarabot, amit Csoki hagyott ott a sajtok mellett. „Levágom a fejed és beleszarok a torkodba.” Görnyedt tartásban előreszegezed a fegyvert. „Levágom a fejed — ismétled mélyebb, öblösebb hangon —, levágom, és beleszarok a torkodba!” Megindulsz a vitrin felé. A szemed egy pillanatra sem veszed le a láthatatlan ellenfélről. „Levágom a fejed. Komolyan beszéllek, pajtika, jól hallottad. Levágom.”